Yo no soy nadie

ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།

ཁྱོད་སུ་ཡིན།
ཁོང་སུ་རེད།
ང་སུ་ཡང་མིན།
སྔ་དྲོ་ནམ་ལངས་ནས་དགོང་དྲོ་མུན་མ་རུབ་ཀྱི་དབར་དུ།
ང་དང་། ངས་དང་། ང་ཡི་དང་། ང་ལ་དང་། ང་ཆེ། ང་བཟང་།
ང་མཐོ། གྲངས་མེད་ཀྱི་ངར་འཛིན་ཡོད་དོ་ཅོག་ཉི་ང་མིན།

ང་སུ་ཡང་མིན།
ང་ཀུན་ལས་ཐར་པ་ཡིན།
ཀུན་ལས་འདས་པ་ཡིན།
ང་ངོ་ཤེས་སམ།།
ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།།
འདས་པའི་སྐྱོ་སྡུག་ལ་འཛིན་ནས།།
ད་ལྟའི་བདེ་སྐྱིད་ཤོར་མཁན་ཉི་ང་མིན།

མ་འོངས་པའི་རྨི་ལམ་དེད་ནས།།
ད་ལྟའི་ནོར་བུ་བརླགས་མཁན་དེ་ཡང་ང་མིན།།

འབྲལ་མེད་སྡུག་གི་ཕུང་པོ་ཉི་ང་མིན།
ཟད་མེད་ལས་ཀྱི་ངལ་དུབ་ཉི་ང་མིན།
སྐྱུར་ཟློས་ཉིན་མོའི་སྐྱོ་སྣང་ཉི་ང་མིན།
རང་སྐྱོན་བརྗོད་པའི་ངག་དེ་ཡང་ང་མིན།།
ང་ངོ་ཤེས་སམ།
ང་ཡི་སྐད་གོ་འམ།
ང་ཚོར་རམ།

ང་སུ་ཡང་མིན།།
ཟང་ཟིང་འཁོར་བའི་ཁུར་པོ་ཉི་ང་མིན།།
མ་རིག་མུན་པའི་བཙོན་ཁང་ཉི་ང་མིན།།
ང་འཛིན་སྡུག་གི་བཙོན་པ་ཉི་ང་མིན།།

Yo, no soy nadie.
¿Quién eres tú?
¿Quién es él?
Yo no soy nadie.
Desde el temprano amanecer hasta el
ocaso y el anochecer,
yo, mi, mío;
yo - como grande, bueno, elevado-
el centrado infinito de mí mismo,
todo esto no soy yo.
Yo no soy nadie.
Estoy libre de todo el yo,
más allá de todo.
¿Me conoces?
Yo no soy nadie.
Atascado en penas pasadas,
perdiendo las alegrías presentes,
ese no soy yo.
Persiguiendo sueños futuros,
perdiendo la riqueza del ahora,
ese no soy yo.
No soy los agregados dolorosos e inseparables,
el cansancio del karma no gastado,
la tristeza que aparece día a día,
ni el crítico interior.
¿Me reconoces?
¿Me escuchas?
¿Me sientes?

Yo no soy nadie.
La carga de material samsárico, no soy yo;
ni la prisión de la oscura ignorancia.
No soy prisionero de la miserable autofijación

ང་བོས་འཕྱུང་པའི་མི་ཚེ་ནི་ང་མིན།།

ni una egoísta vida humana en decadencia.

གསོ་དཀའ་བའི་སྙིང་གི་རྨ་དེ་ང་མིན།།
ཡལ་དཀའ་བའི་སེམས་ཀྱི་ཟུག་དེ་ང་མིན།།
དྲག་དཀའ་བའི་ལུས་ཀྱི་ནད་དེ་ང་མིན།།
ཚེ་ཟད་པའི་དུར་སའི་པུར་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

No soy yo el corazón irreparablemente roto.
Ni la angustia inconsolable, la enfermedad
física terminal, ni la carne de cadáver de una
vida extinguida.

ང་ངོ་ཤེས་སམ།
ང་སུ་ཡང་མིན།
ང་ཡི་སྐད་གོ་འམ།
ང་ཚོར་རམ།

¿Me reconoces?
Yo no soy nadie.
¿Me escuchas?
¿Me sientes?

ང་སུ་ཡང་མིན།

Yo, no soy nadie.

གཞན་སྐྱོན་མཐོང་བའི་མིག་ནི་ང་མིན།།
རང་གི་ཡོན་ཏན་མི་མཐོང་བའི་ལོང་བ་ནི་ང་མིན།།
སྤྱི་ཚོགས་ཀྱི་འཆལ་གཏམ་ཉན་པའི་རྣ་བ་ནི་ང་མིན།།
ཕ་མའི་སྙིང་གཏམ་མི་ཐོས་པའི་འོན་པ་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

Los ojos que ven las faltas de los demás, no son yo;
ni la ceguera que se pierde de mis propias cualidades,
ni los oídos que escuchan los chismes sociales,
o la sordera al consejo del corazón de mis padres.

ཆུང་དུས་འཚར་ལོང་ལ་སྨྲུག་ཞིང་།།
ཆེ་དུས་རྒས་པ་ལ་མི་དགའ་མཁན་དེ་ཡང་ང་མིན།།
འཇིག་རྟེན་འདི་ན་སྐྱེ་བ་ལ་ནི་དགའ་ཞིང་།
འདི་ནས་ཕྱི་མར་འགྲོ་བ་ལ་མི་དགའ་མཁན་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

Ansioso por ser mayor cuando era joven
y ahora infelizmente envejecido, yo no soy ese.
Tampoco soy el que es feliz con esta vida, y
que odia avanzar hacia la siguiente.

ཕྱི་ཡི་རྙོག་གྲ་བཙལ་ནས།
ནང་གི་ཞི་བདེ་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།
དཀའ་བའི་ལས་ལ་ཞེན་ནས།
སླ་བའི་དངོས་གྲུབ་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།།
མི་ཐོབ་པའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་བྱམས་པ་བཙལ་ནས་།
ཐོབ་པའི་མི་ཚེའི་ཚེ་རོགས་ཤོར་མཁན་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

No soy alguien que pierde la paz interior
al buscar problemas externamente,
ni alguien que pierde logros fáciles en el apego a gravosas luchas.
No soy alguien que pierde amigos actuales de toda la vida,
persiguiendo un amor temporal e inalcanzable.

ང་ངོ་ཤེས་བསམ།།
ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།།

Imagina conocerme.
Yo no soy nadie.

གསོན་དུས་འཆི་བ་ལ་འཇིགས་ནས།།

No soy alguien que pierde su sonrisa aquí y ahora

མི་ཚེའི་འཇུམ་མདངས་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།།
འཆི་ཁར་གསོན་པོ་ལ་ཆགས་ནས།།
ཕྱི་མའི་ཐར་ལམ་ནོར་མཁན་དེ་ཡང་ང་མིན།།

en el ver a la muerte mientras vive,
ni alguien que pierde el camino de la libertad posterior
en el apego a vivir mientras muere.

ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།
ང་གྲངས་མེད་ཀྱི་སྐྱེ་བ་མིན།
ང་མི་སྡུག་པའི་རྒས་པ་མིན།
ང་ངེས་མེད་ཀྱི་ན་བ་མིན།
ང་ངེས་པའི་འཆི་བ་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།
ང་སྐྱེ་རྒ་ན་འཆི་ཀུན་ལས་ཐར་པ་ཡིན།།

Yo no soy nadie:
ni mis innumerables renacimientos,
ni mi envejecimiento apremiante,
ni mis dolores y sufrimientos indeterminados,
ni mi fallecimiento seguro.
Estoy libre del nacimiento, la vejez, la enfermedad y la muerte.

ང་ངོ་ཤེས་སམ།། `
ང་སུ་ཡང་མིན།།

¿Me conoces?
Yo no soy nadie.

མ་འབད་ན་ང་ཐོབ།།
མ་བལྟ་ན་ང་མཐོང་།།
མ་ཉན་ན་ང་གོ།
མ་འཛིན་ན་ང་རྟོགས།།

Encuentro mi verdadera naturaleza cuando no lo intento.
Me veo a mí mismo cuando no miro.
Me comprendo a mí mismo cuando no estudio.
Me autorrealizo cuando no pienso.

ང་རང་སར་བཞག་ན།།

Cuando me asiento naturalmente en mí mismo,

བདེ་སྟོང་གི་ཉམས་སུ་མྱོང་བའི་ལུས་ཡིན།།
དག་པའི་ཞིང་ཁམས་མཐོང་བའི་མིག་ཡིན།།
ཡེ་ཤེས་ཀྱི་དབྱངས་ཐོས་པའི་རྣ་བ་ཡིན།།
ལྷད་མེད་ཀྱི་བྱམས་བརྩེ་ཚོར་བའི་སྙིང་ཡིན།།
མ་བཅོས་ཀ་དག་གི་གཞི་ཡིན།།
མ་འགག་ལྷུན་གྲུབ་ཀྱི་རྩལ་ཡིན།།
མ་སྒྲིབ་འོད་གསལ་གྱི་མདངས་ཡིན།།
ཉོན་མོངས་རང་གྲོལ་གྱི་ཐབས་ཡིན།།
ཉམས་རྟོགས་རང་ཤར་གྱི་སྒོ་མོ་ཡིན།

soy un cuerpo que experimenta la dicha vacua;
los ojos que miran hacia los campos puros de Buda,
los oídos que escuchan la armonía de la sabiduría primordial,
un corazón que siente la verdadera bondad amorosa.
Soy el terreno auténtico de la pureza primordial,
la energía desbloqueada de la presencia espontánea,
el no oscurecido resplandor de la luminosidad,
el método que autolibera las aflicciones,
la puerta de entrada a la experiencia y realización
que surgen por sí mismas.

ང་ངོ་ཤེས་སམ།
ང་ཡི་སྐད་གོ་འམ།
ང་ཚོར་རམ།
ང་འདི་ན་ཡོད།

¿Me reconoces?
¿Me escuchas?
¿Me sientes?
Estoy aquí,

ང་ཉེ་འགྲམ་ལ་ཡོད།	cerca,
ང་ཁྱོད་དང་ལྷན་དུ་ཡོད།	justo a tu lado.
༜༜༜༜༜༜༜༜༜༜༜༜༜	
ཨ་སྦ་སྦ་ནས། ༡༡/༢༧/༢༠	Ababa 27/11/20

© Tenzin Wangyal. Traducido por Cristina Monson y Jann Ronis.